

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 13 czerwca 1922 r.
sygn. akt III Rw 1268/22**

Wytoczenie postępowania dyscyplinarnego wobec adwokata nie powoduje, że jego zeznania w danej sprawie, powiązanej z przedmiotem postępowaniem dyscyplinarnego, stają się z miejsca niewiarygodne.

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego Błonarowicza,
a w obecności sędziów Sądu Najwyższego dra Bresiewicza i dra Sokalskiego jako sędziów,
w sprawie Władysława Lieblinga, kupca w Krakowie, powoda, zastąpionego przez adw. dra Adolfa Lieblinga,
przeciw firmie „Kleinman, Blumenkranz, Engelhart i Falek, przemysł drzewny i tartaki parowe w Tarnowie”, pozwanej, zastąpionej przez dra. Adolfa Metha,
o wznowienie postępowania i uchylenie wyroku Sądu Okręgowego jako handlowego w Krakowie z dnia 30 września 1921 r., sygn. akt Cg II 422/20,
z powodu rewizji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu odwoławczego z dnia 14 marca 1922 r., sygn. akt Bc III 113/22, którym na odwołanie powoda zatwierdzono wyrok Sądu Okręgowego cywilnego jako handlowego w Krakowie z dnia 17 stycznia 1922 r., sygn. akt Cg II 437/21,
na posiedzeniu niejawnym orzekł:

- 1) nie uwzględnia się rewizji,
- 2) powód powinien zapłacić pozwanym koszty przewodu rewizyjnego w ilości 1.945 marek polskich w ciągu dni czternastu pod surowością przymusowego ściągnięcia.

Uzasadnienie

Podniesione w rewizji przyczyny rewizyjne z § 503 pkt 2 i 4 k.p.c.¹ nie są uzasadnione.

Chociażby dr Rappaport zeznał odmiennie przy przesłuchaniu w postępowaniu w charakterze świadka, a odmiennie w postępowaniu dyscyplinarnym w charakterze strony, co do pobudki, jaką się kierował przy układaniu ustępu 18 terminatki² z dnia 23 listopada 1919 r. to pobudka ta, nieobjawiona wobec drugiej strony kontraktującej,

¹ Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

² Terminatka – spis spraw do załatwienia.

jest dla sprawy zupełnie obojętną (§ 901 u.c.³). Badanie więc aktów postępowania dyscyplinarnego w tym kierunku byłoby bezcelowym (§§ 488 ust. 1 i 275 ust. 1 k.p.c.), bo okoliczność powyższa nie zmienia stanu rzeczy w sporze głównym ani troszkę. Zauważyć nadto należy, że sąd drugiej instancji w wyroku z dnia 14 marca 1922 r., sygn. akt Bc III 61/22 pominął zupełnie zeznania świadka dra Rappaporta, opierając wyrok wyłącznie na treści terminatki.

Wobec tego nie może uzasadnić rewizji także nowość, zresztą niedopuszczalna § 503 pkt 2 k.p.c., jakoby z powyższych aktów dyscyplinarnych wynikać miała niewiarygodność zeznań świadka dra Rappaporta w ogóle.

Orzeczenie o kosztach przewodu rewizyjnego opiera się na przepisach §§ 50 i 41 k.p.c.

[Ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (austr. k.p.c.): § 41, § 50, § 275 ust. 1, § 488 ust. 1, § 503 pkt 3 i 4, Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej, Wiedeń 1811 (ABGB): § 901.]